

La gallina dels ous d’or

Vet aquí que una vegada hi havia un granger i la seva dona que vivien en una caseta al mig del camp. La seva granja era petita, però tenien alguns animals com vaques, porcs i gallines, i també plantaven verdures i fruites. Encara que treballaven molt cada dia, de sol a sol, no tenien gaires diners. El granger i la seva dona sempre trobaven la manera de ser feliços amb el que tenien, però, a vegades, els costava arribar a finals de mes.

Un dia, el granger va sortir al galliner, com feia cada matí, per recollir els ous que les seves gallines havien post durant la nit. Era una tasca que feia amb molt de compte, perquè sabia que els ous eren importants per vendre al mercat i per menjar. Aquell matí, però, va passar una cosa molt estranya. En comptes de trobar els ous blancs i marrons de sempre, va trobar un ou que brillava com si fos de llum. Es va ajupir i, quan el va agafar, va sentir que era molt pesat. El va mirar més de prop i va veure que era d’or pur!

El granger no es podia creure el que veia. Un ou d’or! Amb el cor bategant molt fort, va córrer cap a la casa, cridant a la seva dona: «Mira, dona meva! La nostra gallina ha post un ou d’or!»

La seva dona, que estava preparant l'esmorzar, va deixar el que feia i va córrer cap al seu marit. Quan va veure l'ou brillant a les seves mans, els seus ulls es van obrir com plats. «És un ou d'or!», va exclamar emocionada. «Això ens farà rics!»

El granger i la seva dona estaven tan contents que no es podien aguantar les ganes de ballar i saltar per tota la casa. Van començar a imaginar-se com seria la seva vida ara que tenien un ou d'or. Podrien vendre'l al mercat i guanyar molts diners. Potser podrien comprar una casa més gran, roba nova, i fins i tot més animals per la seva granja.

L'endemà al matí, el granger va tornar al galliner esperant trobar els ous de sempre, però, per la seva sorpresa, va trobar un altre ou d'or! Cada matí, la gallina els regalava un ou d'or, i cada matí, el granger i la seva dona es feien més rics.

Amb els diners que guanyaven, van poder fer moltes coses. Primer, van arreglar la seva petita casa. Van pintar les parets de colors vius, van comprar mobles nous i van fer un jardí amb moltes flors. Després, van comprar roba nova i sabates. Fins i tot van comprar un cavall per ajudar a treballar a la granja, i unes quantes vaques més perquè poguessin tenir més llet per vendre.

Ara ja no havien de treballar tant com abans. Tenien tot el que necessitaven i vivien una vida molt més còmoda. Però a mesura que es feien més rics, també es feien més ambiciosos. El granger i la seva dona van començar a pensar que potser podrien tenir encara més diners. Com més diners tenien, més en volien.

Un dia, mentre sopaven, el granger va començar a pensar en la gallina que els donava els ous d'or. «Si la nostra gallina pot posar ous d'or cada dia, potser dins seu hi ha un gran tresor d'or», va dir,

mirant la seva dona.

La dona el va mirar amb els ulls brillants. «Tens raó!», va dir emocionada. «Potser dins la gallina hi ha molts ous d'or, i si els traiem tots d'una vegada, serem rics per sempre!»

Amb aquesta idea al cap, el granger i la seva dona van decidir que matarien la gallina per obrir-la i treure tot l'or que, segons ells, hi havia a dins. Estaven tan entusiasmats amb la seva idea que no van pensar en les conseqüències.

L'endemà, el granger va agafar la gallina amb molta cura. La seva dona el mirava amb expectació, segura que trobarien un gran tresor. Amb molta tristesa, van sacrificar la gallina. Però quan la van obrir, van veure que no hi havia cap ou d'or a dins. La gallina era com qualsevol altra, amb els seus òrgans normals, i no tenia cap tresor.

El granger i la seva dona es van quedar mirant la gallina, desolats. «Què hem fet?», va dir el granger, amb els ulls plens de llàgrimes. «Hem matat la gallina que ens feia rics».

Sense la gallina, ja no podrien obtenir més ous d'or. A poc a poc, els diners que havien guanyat es van acabar, i el granger i la seva dona van haver de tornar a treballar molt durament a la granja, com feien abans. Però aquesta vegada, ja no tenien els ous d'or que els ajudaven a viure còmodament.

Amb el temps, el granger i la seva dona es van adonar que havien comès un gran error. Havien deixat que la cobdícia els fes perdre el que ja tenien. Si haguessin continuat cuidant la gallina i agraint el que ella els donava cada dia, haurien pogut continuar vivint feliçment i amb comoditat. Però, per voler-ho tot d'una vegada, ho havien perdut tot.

Des d’aquell dia, el granger i la seva dona van aprendre una lliçó molt important: la paciència i l’agraïment són molt més valuoses que la cobdícia. Van començar a valorar les coses petites de la vida, com la salut, la seva família i els seus amics. Van tornar a cuidar la granja amb molta cura i a treballar durament, però aquesta vegada ho feien amb el cor ple de gratitud per les coses senzilles que els feien feliços.

I així, encara que ja no eren rics en diners, van aprendre que ser ric de veritat és tenir amor, pau i alegria en el cor. I van viure feliços cuidant la seva granja i gaudint de la vida senzilla i tranquil·la que havien construït junts.